

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 193/2026-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetího v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], proti uzneseniu Okresného súdu Trnava sp. zn. 4Nt/20/2024 z 21. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na „*riadny a spravodlivý súdny proces*“ uznesením okresného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia, pričom žiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.
2. Dňa 28. januára 2025 podal sťažovateľ návrh na obnovu konania v súvislosti s trestným konaním sp. zn. 15T/6/2021. O tomto jeho návrhu rozhodol okresný súd napadnutým uznesením 21. augusta 2025. Ústavný súd vlastnou činnosťou zistil, že proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej len „*krajský súd*“) v konaní sp. zn. 7Tos/4/2025 na neverejnom zasadnutí 29. januára 2026, avšak dosiaľ nebolo vypracované a doručované rozhodnutie.
3. V podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ tvrdí, že mu nebolo umožnené naštudovať trestný spis – ani v pôvodnom konaní a ani v rámci konania o jeho návrhu na obnovu konania. Najmä je podľa jeho názoru potrebné preskúmať psychiatrický posudok, keďže sťažovateľ tvrdí, že tento bol sfalšovaný sudcom Dušanom Szabom. Sudkyňa rozhodujúca vo veci podľa jeho názoru bezdôvodne odmietla aj vypočutie ním navrhovaných svedkov, ktorí by potvrdili pravdivosť jeho tvrdení.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Pri uplatňovaní svojej právomoci ústavný súd vychádza zo zásady, že Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ústavný súd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, ako aj legislatívnej konštrukcie § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

5. Sťažovateľ podanou ústavnou sťažnosťou namieta porušenie svojich práv napadnutým uznesením okresného súdu, proti ktorému podal sťažnosť. Využil tak dostupný opravný prostriedok, ktorý slúži na ochranu jeho práv. Zároveň je však v takom prípade úlohou krajského súdu, aby posúdil námietky sťažovateľa vo vzťahu k tomuto uzneseniu. Z tohto dôvodu je ústavná sťažnosť sťažovateľa neprípustnou podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde, a preto ju ústavný súd odmietol.

6. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že síce sťažovateľ uviedol aj to, že vo veci rozhodol krajský súd (bez uvedenia spisovej značky či dátumu rozhodnutia), avšak jednak jeho argumentácia smeruje proti postupu zákonnej sudkyne okresného súdu a v druhom rade by ústavná sťažnosť v tejto časti musela byť odmietnutá ako predčasne podaná, keďže v čase konania o ústavnej sťažnosti bolo síce rozhodnuté, avšak rozhodnutie nebolo ešte vyhotovené, a tým skôr nemohlo byť ani doručené. Lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu krajského súdu teda ešte len začne sťažovateľovi plynúť, a to v zmysle § 124 zákona o ústavnom súde od doručenia rozhodnutia krajského súdu sťažovateľovi.

7. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tak tomu je aj v sťažovateľovom prípade, preto ústavný súd dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nevyhoveli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu